

ת"פ 23981/05/20 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 23981-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד שלמה רותם גרינבוים

נגד

הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד שרית קוטלובסקי

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם, יליד 1979, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה סתם (בן זוג)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (שני אישומים); ואישומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי העובדות, בעת הרלוונטית היו הנאשם והמתלוננת בני זוג בהליכי פרידה, והתגוררו בהוד השרון, ובמועד האישום הראשון היו פרודים. לבני הזוג בן, קטין יליד 2018.

אישום ראשון - ביום 28.3.20 בשעה 16:00 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת במהלכו זרק סוכריה על מקל שכמעט ופגעה בבנם. בשלב זה דרש הנאשם מהמתלוננת שתעזוב את הבית והיא סירבה. בתגובה, תפס אותה הנאשם בכוח בזרועותיה והוציאה אל מחוץ לבית. משהיו בני הזוג מחוץ לבית, הטיח הנאשם את המתלוננת ברצפה והיא נפלה וקיבלה מכה בראשה ובגבה. בנסיבות אלה, הנאשם הרים את הטלפון הנייד של המתלוננת מן הרצפה, בדק אם הקליטה את האירוע, ומשגילה שהאירוע לא הוקלט, הניח את הטלפון הנייד על הרצפה, חזר לבית ונעל את הדלת, כשהמתלוננת בחוץ והיא יחפה ולבושה בפיג'מה. המתלוננת ישבה מחוץ לבית כחצי שעה עד אשר הנאשם פתח את הדלת בכדי לצאת עם הבן לטיול.

אישום שני - ביום 24.7.19 עובר לשעה 8:18 התגלע ויכוח בבית בין בני הזוג, במהלכו כשבאה המתלוננת לצאת מהבית, בעט בה הנאשם בגבה. בהמשך לאמור, נעל הנאשם את המתלוננת מחוץ לבית כשהוא והבן נמצאים בפנים.

אישום שלישי - ביום 3.3.19 עובר לשעה 11:38 התגלע ויכוח בבית בני הזוג. בנסיבות אלה, ותוך כדי שהנאשם מחזיק בידו בבנם ובסכין אמר הנאשם לבן: **"אתה רואה את הסכין? זו הסכין שאבא יתקע לאמא בלב אם היא תנסה לקחת אותך ממנו"**.

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. לגבי האישום הראשון הודה שהיה מגע פיזי בינו לבין המתלוננת בעקבות ויכוח, במהלכו המתלוננת תקפה אותו והוא הגן על עצמו בכך שאחז בידה. לגבי יתר האישומים הכחיש הנאשם שהאירועים המתוארים בהם התרחשו.

3. מטעם המאשימה העידו עדי שהם (המתלוננת), מורן סניק (חברתה של המתלוננת), נעמה גליל (אחותו של הנאשם), אולגה פרישמן (חברתה של המתלוננת), ליאניד קוטוראי (החוקר אשר גבה הודעת הנאשם) והשוטרת קארין נוני. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

פרשת התביעה

אישום ראשון

4. מעדותה של **המתלוננת** עולה שמערכת היחסים עם הנאשם החלה בינואר 2014, בהמשך התחתנו בטקס רפורמי, בנם נולד בינואר 2018, ובמהלך השנים גרו בדירה שבבעלות הורי הנאשם וניהלו משק בית משותף (**נ/3** ש' 4-2; עמ' 17 ש' 15-20).

המתלוננת העידה שלאחר לידת הבן אובחנה כחולה בסרטן, ומרגע שהחלימה ושבה לעבודה, החלה מערכת היחסים שלה ושל הנאשם להתדרדר, והגם שהמשיכו לחיות יחד כבני זוג, בשלב מסוים ביקש הנאשם לערוך עמה **הסכם פרידה** שסידר עניינים כלכליים ומשמורת, הסכם שאף קיבל תוקף של פסק-דין בבית המשפט לענייני משפחה (**נ/1**; עמ' 17 ש' 24-22, ש' 27-26; עמ' 18 ש' 2-1, ש' 17, ש' 19, ש' 21; עמ' 21 ש' 11-13).

המתלוננת העידה שלאחר אישור ההסכם בבית המשפט, עובר לאירוע מושא האישום הראשון, הם המשיכו להתגורר יחד בדירה עם בנם, ובכלל זה נסעו לחופשות משפחתיות בחו"ל והחלו בטיפול זוגי אצל מטפלת, על מנת לנסות ולשקם את הקשר הזוגי, זאת לאחר שהסכימו שעזיבתה את הדירה תוך 60 ימים בהתאם להסכם **מוקפאת** עד לתום הטיפול הזוגי (**נ/1** סעיף 41; **נ/4** ש' 45-38; עמ' 18 ש' 15-3, ש' 25-23; עמ' 25 ש' 9-6, ש' 13-11, ש' 26-24, ש' 33-31; עמ' 26 ש' 4-1, ש' 12-10, ש' 16-14; עמ' 32 ש' 33-30; עמ' 33 ש' 1, ש' 7-5).

5. מעדות המתלוננת עולה שביום 28.3.20, על רקע פרוץ מגפת הקורונה במהלך הסגר הראשון, התגלע ויכוח בינה לבין הנאשם בשל הצורך לשלב בין עבודה לבין הטיפול בבנם, כמו גם התחשבות כספית ביניהם, לפיה היה עליה לשלם לנאשם מחצית מהוצאות המחיה באופן שהקשה עליה ועל ההתנהלות מולו (**נ/4** ש' 53-52; עמ' 18 ש' 33-28; עמ' 19 ש' 11-1; עמ' 20 ש' 11-9). במהלך הוויכוח הכספי העלתה המתלוננת טענת "קיצוץ" כלפי הנאשם, עבור ייצוג

משפטי שסיפקה לו חינום-אין-כסף חודש קודם לכן בהליך הוצאה לפועל בו היה מעורב (עמ' 23 ש' 30-23; **נ/3** ש' 10-9, ש' 40-39).

6. בנסיבות אלה, העידה המתלוננת, שהנאשם, אשר שהה בממ"ד אותה שעה, כעס וזרק סוכריית שוקולד על מקל לעבר הסלון וכמעט ופגע בבנם ששיחק במקום (**נ/3** ש' 5-6; **נ/4** ש' 20-21; עמ' 19 ש' 14-17). לאחר שהמתלוננת כעסה על הנאשם, והטיחה בו שכמעט פגע בבנם, הרים הנאשם את בנם על הידיים, אמר לו שהסוכרייה (בצורת לב) "מסמלת את האהבה של אבא לאימא" וזרק את הסוכרייה בבוז ובחמת זעם לרצפה (עמ' 19 ש' 14-24; **נ/3** ש' 6-8).

בשלב זה אמר לה הנאשם "לעוף מהבית" והיא השיבה שהוא לא יכול להוציא אותה מהבית בזמן הסגר. בתגובה פתח הנאשם את דלת הדירה, תפס אותה בשתי ידיו, דחף אותה החוצה לחדר המדרגות, תוך שהיא מנסה להשתחרר מאחיזתו, זרק אותה על הרצפה והיא נחבטה בראש ובגב והתקשתה לנשום, זאת בשל בעיה בריאות ממנה סובלת (**נ/3** ש' 11-12; **נ/4** ש' 22-25, ש' 27-28, ש' 32-33, ש' 47-48; עמ' 19 ש' 26-30). הנאשם עמד מעליה, הרים את הטלפון הנייד שלה על מנת לבדוק אם צילמה את האירוע, החזיר את הטלפון הנייד לרצפה, נכנס לבית וסגר אחריו את הדלת תוך שהוא מותיר אותה יחפה ולבושה בפיג'מה בחדר המדרגות (**נ/3** ש' 19; עמ' 19 ש' 30-32; עמ' 26 ש' 27; עמ' 28 ש' 11-12, ש' 14-18, ש' 20; עמ' 29 ש' 7-8).

בעודה מחוץ לבית, כתב הנאשם בקבוצת הוואטצאפ המשותפת להם ולמטפלת הזוגית, כי אינו מעוניין להמשיך בטיפול הזוגי והודיע שהם נפרדים, והמתלוננת מצידה כתבה בתגובה שהוא זרק אותה באלימות מהדירה (**ת/1**; **נ/3** ש' 12-14; עמ' 19 ש' 32-33; עמ' 20 ש' 1-3). כעבור כ-20 דקות פתח הנאשם את דלת הבית על מנת לקחת את בנם לטיול, והיא נכנסה הביתה, הלכה למיטה בעודה סובלת מכאבים קשים ולקחה משככי כאבים חזקים (עמ' 20 ש' 3-7).

7. לאחר האירוע פנתה המתלוננת למטפלת הזוגית בשל חששה שמא הנאשם ינקוט שוב באלימות פיזית, והתקשרה לחברתה הטובה מימי התיכון, ד"ר מורן סניק (להלן - **מורן**), רופאת משפחה במקצועה, סיפרה לה אודות האירוע ולבקשתה הגיעה מורן לבית, כשהנאשם לא נמצא, ובדקה את המתלוננת (עמ' 11 ש' 10-13, ש' 15; עמ' 20 ש' 13-14, ש' 16-22; עמ' 31 ש' 7-9, ש' 14). במעמד זה מורן התעקשה שעליה להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם, חרף היסוסה של המתלוננת שחששה מתגובת הנאשם (**נ/3** ש' 16-17; עמ' 20 ש' 23-24, ש' 26; עמ' 26 ש' 30-33; עמ' 27 ש' 1-3).

לבסוף, הגישה המתלוננת תלונה במשטרה בלוויית מורן, ולמחרת היום, משעוכב, הגיש הנאשם תלונה נגדית (**נ/4**; עמ' 20 ש' 32-33; עמ' 21 ש' 1-3; עמ' 26 ש' 19).

במשטרה ובבית המשפט המתלוננת מכחישה מכל וכל את גרסת הנאשם, לפיה היא זו שתפסה אותו בידיו ונפלה לאחור לאחר שעזב את אחיזתו בה, כשלטענתה הנאשם גבר גדול מימדים ביחס אליה, אותו אין ביכולתה לתפוס, וגרסתו זו אינה מתיישבת עם העובדה שאין חולק שהוא נעל אותה מחוץ לבית (**נ/4** ש' 16-17; עמ' 21 ש' 6-9).

8. חיזוק משמעותי לקיומו של האירוע, כגירסת המתלוננת, עולה מתכתובות הוואטצאפ בקבוצת הטיפול של

הנאשם, המתלוננת והמטפלת הזוגית, שם נכתבו הדברים הבאים בזמן אמת:

"הנאשם: אני מודה לך על ההצעה ואכן אנחנו נמצאים בימים לא רגילים, לצערי ימים אלו הראו לי בשנית כמה חוסר עזרה יש לי מצד עדי וכמה אני נמצא לבד בטיפול בדור. לכן אני לא מעוניין לבצע פגישה נוספת. ביקשתי היום מעדי לעזוב את הדירה שלי בהקדם האפשרי, אני מקווה שזה יתאפשר ברגע שיוסר הסגר כפי שנקבע בהסכם הגירושין שלנו.

המתלוננת: חגית, אני מבקשת לעדכן שאני כותבת מילים אלה בעודי יושבת על הרצפה מחוץ לדלת הדירה אחרי שרן זרק אותי בכוח החוצה והטיח את ראשי ברצפה. וזה כשדור רואה הכל. בנסיבות אלה נראה שאכן דרכנו המשותפת הגיעה אל סופה וצריך להגיע להסכמות על החיים המשותפים עד לסיום הסגר ולאחריהם על הוצאתו אל הפועל של הסכם הגירושין.

הנאשם: עדי אכן יושבת מחוץ לדירה, זאת מכיוון שהתווכחו ועדי אמרה שהיא רוצה לצאת מהדירה, העלילת שווא של "הטיח את ראשי ברצפה" נראית לי קצת מגוחכת.

המתלוננת: אתה שקרן שלא יודע להתמודד עם הכעס (הלא מוצדק) שלו. תיכף גם תגיד שנעלתי את הדירה וזרקתי את המפתח. אני אמרתי שאני רוצה לצאת??? יש סגר בחוץ!!! תפתח את הדלת מיד!!!

הנאשם: מכיוון שהסכם הגירושין שלנו כבר אושר ע"י בית המשפט ונכנס לתוקף לפני מעל חודש אז אין לנו עוד על מה לדבר, במהלך הטיפול ביקשתי שעדי תנסח מסמך אחר אשר ינסח את ההסכמות על חיינו המשותפים כל עוד אנו בטיפול, מכיוון שהיא סירבה לבצע זאת אז ההסכם פרידה המקורי נמצא בתוקף".

המתלוננת: תפתח את הדלת במקום לכתוב שקרים!!! אני יחפה ובפיג'מה!!! וכמו שידוע לשלושתנו, הוסכם שכל זמן שאנחנו בטיפול, ההסכם לא נכנס לתוקף ובגלל זה ויתרתי על דירה שהיתה על הפרק.

הנאשם: מזל שיש המון דירות פנויות בשוק, במיוחד בתקופה הנוכחית, אני בטוח שעדי תוכל למצוא אחת עד סיום ההסגר ולעבור בהקדם.

המתלוננת: תודה שהואלת לפתוח את הדלת. את המשך השיחה אפשר לעשות כמו שחגית הציעה דרך זום (ת/1).

9. חיזוק משמעותי נוסף לקיומו של האירוע, כגירסת המתלוננת, עולה גם מחלופת המסרונים בין הנאשם למתלוננת למחרת האירוע, במהלכם מטיחה המתלוננת בנאשם: **"אחרת? תרביץ לי שוב?"**; והנאשם עונה לה: **"מעולם לא הרבצתי לך, אני אפעל לפי החוק ואפנה אותך מהדירה שלי" (ת/3 עמ' 1).** בהמשך כותבת המתלוננת לנאשם: **"אתמול הראש שלי פגע ברצפה מעצמו? הגב שלי? החלקתי בחדר המדרגות? ברמה שכואב לי עכשיו?? ונאלצתי לקחת משככי כאבים שאתה הבאת לי אחרי שראית כמה כואב לי";** והנאשם עונה לה בתגובה: **"את נפלת אתמול על הגב, הבאתי לך משכך כאבים שביקשתי" (ת/3 עמ' 1).** בשלב זה מתפרצת המתלוננת וכותבת לו: **"אתה שקרן ברמה שמסוכנת לציבור, אני מצטערת שלא התקשרתי למשטרה אתמול... אתה לא מבין שאתה אדם אלים! אתמול ממש פחדתי!!";** וכן הטיחה בו שעשה הכל מול בנם וגרם לו לנזק נפשי; והוא השיב לה: **"האשמות שווא" (ת/3 עמ' 2; עמ' 23 ש' 12-19).**

10. חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת עולה בעדותן של חברותיה הטובות, מורן ואולגה, אותן שיתפה באירוע סמוך לאחריו.

אולגה, עורכת דין במקצועה, חברה של המתלוננת מימי האוניברסיטה, העידה שהמתלוננת שיתפה אותה במהלך השנים בנוגע לבעיות במערכת היחסים שלה עם הנאשם, ובכלל זה להתחשבויות כספיות ביניהם ולהתנהגות אלימה של הנאשם כלפיה (עמ' 33 ש' 18-20, ש' 22-24; עמ' 34 ש' 15-16; עמ' 42 ש' 15). בחלופת מסרונים בין אולגה למתלוננת מיום האירוע עולה שהמתלוננת שיתפה אותה בקורות האירוע -

"(הנאשם) זרק אותי מחוץ לדלת של הדירה תוך שהוא מטיח אותי על הרצפה (נפלתי על הגב והחלק האחורי של הראש)" (ת/2 עמ' 3);

"גם אתמול אחרי שהוא זרק אותי על הרצפה, הוא הרים את הטלפון שלי לראות שהוא לא מצלם, ואז הניח אותו חזרה על הרצפה, נכנס וסגר את הדלת" (ת/2 עמ' 5);

"ואגב גם קצת הופתעתי שאף אחד מהשכנים לא יצא (כי כשישבתי על הרצפה בוכה, בוודאות שמעתי אותם בדירות שלהם) והיה פה איזה חצי דקה של רן מושך אותי החוצה ואני צורחת עליו שיעזוב אותי ואז כמובן בום של נפילה ובכי (ולא של ילד)... אז ישבתי בפיג'מה יחפה, בחדר המדרגות, בלי יכולת ללכת לשום מקום ואז אני עוד רואה שרן כותב למטפלת שאין עוד צורך בפגישות אז כתבתי לה (בקבוצה) שאני יושבת מחוץ לדירה אחרי שרן זרק אותי בכוח והטיח את הראש שלי ברצפה, ורן ענה שזו האשמת שווא..." (ת/2 עמ' 6).

אולגה העידה שתיאור האירוע זעזע אותה, אך היא הבינה את המורכבות שעמדה בפני המתלוננת לעזוב את הבית, ועל כן, בהתייעצות עם מורן, חשבה על דרכים חלופיות לסייע לה (עמ' 35 ש' 15-19, ש' 21-27; עמ' 38 ש' 23-25; עמ' 40 ש' 15-17).

מורן העידה שהמתלוננת התקשרה אליה סמוך לאחר האירוע (עמ' 5 ש' 12-13; עמ' 7 ש' 1-4, ש' 7-11), והיא עצמה הגיעה למסור עדות במשטרה כיומיים לאחר מכן, ביום 30.3.20. מורן סיפרה שהמתלוננת התקשרה אליה ביום האירוע ושאלה באופן "היפותטי" אודות פגיעה בראש ובגב. יאמר שבבית המשפט המתלוננת לא זכרה אם העלתה שאלה היפותטית כזו בראשית השיחה עם מורן (עמ' 31 ש' 15-18). לאחר בירור, הודתה המתלוננת בפני מורן במבוכה שהנאשם תקף אותה בכך שתפס אותה, השליך אותה בחוזקה על הרצפה מחוץ לדירה וכתוצאה מכך היא נחבלה בראשה ובגבה. עוד תיארה בפניה שהנאשם נעל אותה מחוץ לדירה ושבעקבות האירוע עלתה לדירתה של אחותו, המתגוררת באותו בנין, בכתה וסיפרה לה אודות המקרה (עמ' 6 ש' 8-12; עמ' 8 ש' 14; עמ' 9 ש' 4-5). מורן הבינה שהנאשם פתח למתלוננת את הדלת כעבור 15-20 דקות והמשיך בשגרה כאילו לא אירע דבר (עמ' 6 ש' 11-12). בנסיבות אלה, לאחר שסיימה עבודתה, נסעה מורן לביתה של המתלוננת, כשהנאשם לא היה בבית, בדקה אותה ודחקה בה להגיש תלונה במשטרה (עמ' 5 ש' 15-19, ש' 21-26; עמ' 6 ש' 1-4; עמ' 12 ש' 13, ש' 15, ש' 17-19, ש' 21).

בנקודה זו יוער שלא מצאתי בעובדה לפיה המתלוננת מוסרת במשטרה שלא נזקקה לטיפול רפואי ולא נבדקה לאחר

האירוע (נ/3 ש' 30-31), משום סתירה בגרסאות, הואיל והן מורן והן המתלוננת מעידות שמורן הגיעה לבדוק את המתלוננת בביתה, ומקובל על"י הסברה של מורן לפיו בדקה את המתלוננת **כחברה ולא כרופאה** (עמ' 13 ש' 27-28), באופן המתיישב עם תשובת המתלוננת במשטרה.

אישום שני

11. **המתלוננת** העידה שהאירוע מושא אישום זה, מחודש יולי 2019, הוא אירוע האלימות **הראשון** בו נקט כלפיה הנאשם באלימות פיזית.

המתלוננת העידה שביום האירוע הודיעה להם המטפלת של הבן שנבצר ממנה להגיע לעבודה, ועל כן התגלע בין המתלוננת לנאשם ויכוח מי יישאר עם הבן בבית. במהלך הוויכוח, **בעת שהמתלוננת אמרה לנאשם שתיקח את הבן לארוחת בוקר והחלה מתקדמת לעבר הדלת, הלך מאחוריה הנאשם כשהוא מחזיק את בנם על ידיו, ולפתע היא חשה בעיטה או דחיפה חזקה בגבה. כתוצאה מכך נזרקה המתלוננת קדימה והדלת נסגרה מאחוריה, כשהנאשם נותר בבית עם הבן (נ/3 ש' 27-29; עמ' 21 ש' 30-33; עמ' 22 ש' 1-4).** בשלב זה עלתה המתלוננת לדירה של אחות הנאשם, נעמה, וסיפרה לה אודות האירוע (נ/3 ש' 29-30; עמ' 22 ש' 1-4; עמ' 13 ש' 24), ואף שיתפה את עורך דינה במעשה, והאחרון התריע בפני הנאשם שבפעם הבאה יפעל נגדו בהליכים משפטיים. יחד עם זאת, המתלוננת מודה שמיד לאחר מכן חזרו היא והנאשם למערכת יחסים זוגית רגילה, ובכלל זה נסעו לחופשה בחו"ל יחד עם בנם (עמ' 22 ש' 7-9, ש' 19-20).

12. מיד לאחר אירוע זה מיהרה המתלוננת ושיתפה את חברתה, אולגה, במסרוני וואטצאפ, אותם הציגה אולגה בעדותה במשטרה, בהם גוללה בפניה המתלוננת כי "**רן בעט בי**" ובתגובה לשאלותיה של אולגה "**מה זאת אומרת? פיזית? בכוונה?**" ענתה לה "**כן**" (ת/2 עמ' 1; עמ' 34 ש' 26-27; נ/3 ש' 34-35).

אולגה העידה שהמתלוננת כעסה על תגובתה לאחר שכתבה לה "**אבל אני מניחה שכל מה שאני אגיד את כבר יודעת לבד**", ואכן מרגע זה ואילך לא ענתה המתלוננת לפניותיה של אולגה בוואטצאפ (עמ' 34 ש' 29-32; עמ' 36 ש' 22).

13. גם בעדותה של **מורן** עלתה אינדיקציה לאירוע זה. מורן העידה שהמתלוננת סיפרה לה שכמה חודשים עובר לאירוע מושא האישום הראשון, בעקבות ויכוח בינה לבין הנאשם, **בעט בה הנאשם בגבה, בעת שהפנתה לו את הגב, ונעל את הדלת אחריה בעודה עומדת בחדר המדרגות כשהוא נותר בבית עם הבן** (עמ' 6 ש' 6-8; עמ' 8 ש' 10). בדומה לעדותה לגבי האירוע מושא האישום הראשון, גם כאן מורן אינה זוכרת בבירור אם המתלוננת פנתה אליה ביום האירוע או יום-יומיים לאחר מכן, אך **זוכרת את פרטי האירוע היטב מכיוון שזו היתה הפעם הראשונה בה נחצה הגבול בין אלימות מילולית לאלימות פיזית מצד הנאשם** (עמ' 8 ש' 12-13).

14. **נעמה גליל**, אחותו של הנאשם, אשר כאמור מתגוררת בבנין בו התגוררו הנאשם והמתלוננת, העידה כי השניים שיתפו אותה בקשיים, במריבות ובמתיחות במערכת היחסים ביניהם בזמן אמת במהלך השנים, וכי היא שומרת על קשר חברי קרוב עם המתלוננת גם כיום, לאחר שכבר נפרדו (נ/5 ש' 4, ש' 6-7; עמ' 28 ש' 12-13, ש' 18-22, ש' 22).

27-24; עמ' 29 ש' 1-2).

נעמה סיפרה שמעולם לא נכחה במריבה ביניהם, והגם ששמעה מהם אודות מריבות חוזרות ונשנות שאירעו, לא שמעה מעולם אודות אירוע שעניינו אלימות פיזית ולא היתה עדה לאירוע כזה, אחרת היתה מצדדת במתלוננת וניגשת למשטרה בעצמה (נ/5 ש' 15; עמ' 29 ש' 4-13; עמ' 31 ש' 30; עמ' 31 ש' 6-10). היא טענה שלא פעם, לאחר ששמעה מהמתלוננת אודות התנהלות שלילית מסוימת של הנאשם כלפיה, היתה מבררת את הענין עם הנאשם והתברר לה מגרסתו, פעם אחר פעם, שלא כך היו פני הדברים, כשהמתלוננת הציגה בפניה תמונה חד צדדית ומגמתית שאינה מייצגת את המציאות (נ/5 ש' 14-15; עמ' 31 ש' 22-23), ולא אחת טען בפניה שהמתלוננת "בונה לו תיק" במסגרת הליך הגירושין בבית המשפט בענייני משפחה (נ/5 ש' 21, ש' 25).

15. יש לומר כי חרף גרסת המתלוננת לפיה מיד לאחר האירוע מושא האישום השני עלתה לדירתה של נעמה וסיפרה לה אודותיו, **נעמה מתחמקת במשטרה ובבית המשפט** בטענה כי **"אינה זוכרת מקרה ספציפי כזה"** במסגרתו הנאשם בעט במתלוננת בגבה, ו**"אינה זוכרת"** אם המתלוננת הגיעה וסיפרה לה על כך מיד לאחריו (עמ' 29 ש' 14-24, ש' 28, ש' 31; עמ' 31 ש' 15-19; עמ' 32 ש' 1-3, ש' 7).

כך התחמקה מתשובה בחקירתה במשטרה (נ/5 ש' 23-25) -

"ש. עדי טוענת שהיא סיפרה לך שהוא בעט בה."

ת. אני לא רוצה להגיד שקר אבל אני באמת לא זוכרת. יכול להיות שהיא אמרה לי את זה, אני זוכרת ששאלתי את אחי והוא אמר "היא בונה לי תיק". יש פה ענין של גירושין שהם מנסים להיכנס אחד בשני..."

מהאמור עולה בבירור שנעמה מודה במשטרה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם בעט בה, ממש כפי שהעידה המתלוננת, ולראיה - היא עימתה את הנאשם עם מה ששמעה מהמתלוננת והוא, בתגובה, אמר לה שמדובר בניסיונה של המתלוננת "לבנות" לו תיק.

כך גם התפתלה נעמה בעדותה בבית המשפט -

"ש. בחודש יולי 2019 היה איזה שהוא אירוע שעדי טוענת לו והיא מספרת שאחרי זה היא באה אליך וסיפרה לך.

ת. נכון, קראתי את זה, אבל אני לא באמת זוכרת את האירוע, אני זוכרת את מה שעכשיו קראתי.

ש. ספרי לבית המשפט.

ת. שהם רבו ועדי אמרה לי ש... אני כבר לא זוכרת.

ש. תנסי להיזכר מה היא אמרה לך.

ת. אני מבקשת לקרוא מהודעתי, אני לא זוכרת.

ש. אני מגישה לך את ההודעה.

ת. לאחר שעיינתי בהודעה אני משיבה ששאלו אותי אם עדי סיפרה לי שרן בעט בה, ואמרתי שאני לא רוצה להגיד שקר אבל לא זוכרת, יכול להיות שהיא אמרה לי ואז שאלתי את אחי והיא אמרה לי שהיא בונה לי תיק כי הם היו אז בתהליך של הגירושין.

ש.ב. מתי גבו ממך את ההודעה?

ת. במרץ 2020, 8 חודשים אחרי.

ש.ב. ואת לא זוכרת.

ת. לא זוכרת, כי הם דיברו איתי כל יום אחד על השני.

ש.ב. כשאת אומרת הוא אמר את זה, היא אמרה את זה, כל זוג מתווכח, אבל פה היא מספרת לך על בעיטה, לא על מילים, על מעשה, מעשה זה לוקח אותנו לעולם אחר.

ת. אתה צודק לגמרי, אני אז לא זכרתי.

ש.ב. את אמורה לזכור אם הוא נאמר, בגלל שזה מעשה, ולא אמירות.

ת. אני יודעת.

ש.ב. ועדיין לא זכרת?

ת. לא" (עמ' 29-30).

ובחקירה הנגדית -

"ש. זה יהיה נכון מצדי להניח שאם עדי היתה מגיעה ומספרת לך שהוא בעט בה בחוזקה.

ת. תקף אותה אמיתי? הייתי הראשונה שהולכת למשטרה. אם חס וחלילה הייתי חושדת שיש חשד לאלימות ממי מהם כלפי השני אני הראשונה שהייתי הולכת למשטרה ואחי יודע את זה, גם אמרתי לו את זה 200 פעם.

ש.ב. מתי אמרת לו את זה?

ת. אמרתי לו שאם הייתי יודעת שחס וחלילה היה משהו אמיתי אני הייתי הולכת למשטרה.

ש.ב. מתי אמרת לו את זה?

ת. עכשיו אחרי שהוגש המשפט.

ש.ב. חשבתי שאמרת לו את זה לפני.

ת. יכול להיות, אני מאד רגישה לעניין הזה של אלימות ואם חס וחלילה אני אראה במו עיני שמישהו מותקף, בטח אישה שמרגישה מותקפת אני הראשונה שאפנה למשטרה...

ש. עדי עמדה כאן והעידה, אני רוצה לצטט לך מה שהיא אמרה. היא מתארת איזו שהיא סיטואציה שבה היא צועדת כמה צעדים לפני רן, זה היה ביולי 2019 ודור על הידיים של רן ואז היא אומרת אני חוצה את הדלת ומרגישה בעיטה או דחיפה חזקה מאד בגב שלי.. מצטטת משורה 1 ואילך. היה או לא היה שאמרת לה שהוא צריך טיפול?

ת. שוב, לא זוכרת מה אמרתי ומה היה ומה לא היה, לא זוכרת מקרה ספציפי כזה. אני לא זוכרת ספציפית...

ש.ב. לא זוכרת, זה אומר שיכול להיות שזה היה ויכול להיות שלא היה, אם את אומרת לי לא היה מקרה כזה אז לא היה.

ת. אני אגיד לך משהו, אני לא יודעת כמה שנים הם היו בבית, 4 שנים, אחת לשבוע אחת לשבועיים היו מקרים כאלה, הוא אמר לי ככה, היא אמרה לו ככה.

ש.ב. אני מדבר על מקרה פיזי.

ת. פיזי אני לא זוכרת, מבחינתי אני לא זוכרת...

ש. זה נכון היה לומר שאם היה קורה דבר כזה שעדי היתה עולה אליך הבית ואומרת לך רן בעט בי חוזקה, את היית פונה למשטרה? את היית זוכרת את זה? אני יודעת שהתשובה לא זוכרת היא מאד נוחה, אבל אפשר גם להגיד לא.

ת. אני אומרת שאני לא זוכרת את המקרה הספציפי הזה...

ש. ואם היא היתה אומרת לי אח שלי בעט בי והוא היה אומר לך לא היה, היית זוכרת אירוע כזה? את מתארת את הדינמיקה של המריבות ביניהם, אבל באיזה שהוא שלב זה הופך להיות פיזי, היא אומרת הוא בעט בי בחוזקה בגב.

ת. אני מתה להגיד לך כן, אני זוכרת, אך התשובה היא שאני לא זוכרת (עמ' 30-32).

16. עדותה של נעמה, אחותו של הנאשם, הותירה רושם של עדות שמחד באה לסייע לנאשם ולצדד בו בשל הקרבה המשפחתית והמשפט שעל הפרק, ומאידך, מנסה שלא להציג את המתלוננת כשקרנית.

היא העידה על עצמה כמי שנמצאת במצב מורכב, "בין הפטיש לסדן", תוך שהיא נאלצת לבחור בחירה בלתי אפשרית בין גיסתה לשעבר, אם אחינה, לבין אחיה, שאת שניהם היא מאוד אוהבת ומוקירה (עמ' 28 ש' 18-22; עמ' 30 ש' 16,

ש' 18-19).

לא סביר, בעיניי, שנעמה אינה זוכרת **מקרה ראשון וחריג של אלימות פיזית מצד הנאשם כלפי המתלוננת**, גם בחלוף זמן, לא כל שכן בעת שמסרה עדות במשטרה **כשמונה חודשים בלבד לאחר האירוע** (עמ' 29 ש' 26, ש' 33-32; עמ' 30 ש' 1-2). מדבריה המצוטטים במשטרה, כמו גם מעדותה בבית המשפט, **ניכר שהיא מנסה להתחמק, בכל מחיר, מתשובה שתפליל את אחיה באלימות פיזית או מילולית כלפי המתלוננת**. ברור שמקום בו "לא היו הדברים מעולם" לא היתה נעמה טוענת ש"אינה זוכרת", אלא אומרת בפה מלא ובאופן נחרץ שמדובר בשקר גם של המתלוננת ובעלילת דם נגד הנאשם. צא ולמד שהתפתלותה במשטרה ומעל דוכן העדים, מלמדים **שיש דברים בנו, ודווקא הם מהווים חיזוק ממשי לגרסת המתלוננת**.

אישום שלישי

17. האירוע המתואר באישום זה הוא הראשון בציר הזמן, מחודש מרץ 2019.

המתלוננת העידה שמאז שהחל הקרע ביחסים עם הנאשם לאחר לידת בנם, ודרישתו החוזרת ונשנית של הנאשם שתעזוב את הבית, נהג הנאשם לומר לבנם משפטים שונים, שהיו מיועדים למעשה לאוזניה שלה, דוגמת **"עוד מעט אמא לא תהיה פה"**, **"עוד מעט לאמא לא יהיה בית, תגיד ביי ביי לאמא"**, **"אמא צריכה לעוף מפה"**, **"עוד מעט זה יהיה הבית של אבא ושל דור"** (עמ' 19 ש' 23-24; עמ' 21 ש' 14-15). במהלך ויכוח בינה לבין הנאשם, לאחר שהטיחה בו שאם ייפרדו בנם יהיה ככל הנראה במשמורת שלה, **לקח הנאשם סכין שף בידו תוך שהוא מחזיק את הבן על ידיו ואומר לו, כשהדברים מופנים כלפיה, "אתה רואה את הסכין הזה? זה הסכין שאבא יתקע לאמא בלב אם היא תנסה לקחת אותך ממנו"** (עמ' 21 ש' 13-19; עמ' 32 ש' 3; נ/3 ש' 33-32).

18. גם באשר לאירוע זה מעידה המתלוננת שסיפרה אודותיו לאולגה ומורן, ולחברה נוספת בשם רויטל (עמ' 21 ש' 24-26).

מורן העידה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם איים עליה בעודו מחזיק בידיו את בנם המשותף, באומרו **"אתה רואה את הסכין הזאת? זו הסכין שאבא ידקור את אמא בלב"** (עמ' 6 ש' 20-21), ואת **אולגה** שיתפה המתלוננת במסרון מיום האירוע, ה- 3.3.19, כדלקמן (עמ' 22 ש' 23-30) -

"רן (שכזכור מחזיק את דור) לקח סכין ואמר בעליזות ובחיוך - דור, אתה רואה את הסכין הזה? זה הסכין שאבא יתקע לאמא עמוק בלב אם היא תנסה לקחת אותך מאבא" (ת/2 עמ' 2).

אולגה העידה שהבינה שהמתלוננת מבקשת אוזן קשבת בלבד, ולא פתרון למצב, מכיון שהיא מעוניינת להמשיך בחיים זוגיים עם הנאשם, ולכן אולגה לא רצתה לפנות למשטרה מיוזמתה, בניגוד לרצונה של המתלוננת, כשבשלב זה לא חשה שקיימת סכנה מיידית לחייה של המתלוננת (עמ' 34 ש' 11-13, ש' 22-24; עמ' 35 ש' 1, ש' 4-8, ש' 10-13; עמ' 36 ש' 6, ש' 8; עמ' 42 ש' 16-21). עם זאת, בהמשך העידה אולגה שבדיעבד חלה הסלמה בחומרת אירועי האלימות עד לאירוע האחרון (אישום ראשון) שכבר היווה סכנה של ממש (עמ' 42 ש' 27-31).

19. ההגנה הרחיבה את היריעה באשר לניתוח התנהלותה של אולגה במעמד זה, בעיקר באשר לעובדה שלא התקשרה מיד למתלוננת, לא עימתה אותה עם אירועי אלימות קודמים, לא פנתה למשטרה וכיוצא באלה (עמ' 36 ש' 32; עמ' 37 ש' 8-7, ש' 12; עמ' 38 ש' 14; עמ' 39 ש' 20-24). ייאמר שעניינים אלה, אף אם יש בהם טעם לפגם, אינם מעידים בהכרח על חוסר מהימנותה של אולגה, אינם משליכים על מהימנות המתלוננת, ואינם שוללים את קרות האירועים - בוודאי כשאלגה מעידה על היחסים בינה לבין המתלוננת אשר מתנהלים בדרך כלל בהודעות וואטצאפ ופחות בשיחות טלפוניות.

עדות התביעה - ממצאי מהימנות

20. עדויותיהן של המתלוננת ושל חברותיה, מורן ואולגה, הותירו בי רושם אמין ומהימן, והשתכנעתי כי יש ליתן לעדויותיהן **משקל מכריע**.

מורן מכירה את המתלוננת מעל 25 שנים, הן חברות טובות מאוד והמתלוננת מעולם לא שיקרה לה, ועל כן אין לה שום סיבה לחשוש כי דבריה אינם אמת (עמ' 7 ש' 4-1, ש' 11-7; עמ' 11 ש' 17).

מעדותה של מורן עולה שהיא ידעה שהמתלוננת מצויה במערכת יחסים אלימה עם הנאשם, שאופיינה בעליות ומורדות, הואיל והמתלוננת סיפרה לה בעבר אודות התנהגות אלימה, פיזית ומילולית, מצדו כלפיה כל אימת שדברים אינם מתרחשים לשביעות רצונו (עמ' 5 ש' 26-21; עמ' 6 ש' 31-22; עמ' 7 ש' 17-13; עמ' 10 ש' 20-19, ש' 28; עמ' 31 ש' 29-28, ש' 32).

מורן העידה אודות מצבה הנפשי המורכב של המתלוננת הן בשל מערכת היחסים המורכבת בינה לבין הנאשם והן על רקע מחלת הסרטן בה לקתה ובעיות בריאותיות של הוריה במהלך השנים (עמ' 13 ש' 31; עמ' 14 ש' 4-1, ש' 10-7).

בנוסף, מורן ידעה על חובות כספיים של המתלוננת לנאשם לאחר הפרידה ביניהם (עמ' 10 ש' 15; עמ' 11 ש' 29), כמו גם אודות ההסכם שנחתם ביניהם שעיקרו - הבהרה שלמתלוננת אין זכויות בדירת המגורים אשר שייכת להוריו של הנאשם, והעובדה שהמתלוננת התחייבה לעזוב את הדירה בתוך 60 ימים (עמ' 10 ש' 21-19, ש' 26-23; עמ' 11 ש' 3-1, ש' 9-5, ש' 25-23, ש' 27; עמ' 12 ש' 11).

21. לא נעלם מעיני שבמהלך עדותה עומתה מורן עם מספר סתירות בין גרסתה לזו של המתלוננת, אולם לא מצאתי בסתירות אלה ממש.

כך, נטען כי האירועים משוא אישומים 1 ו-2 התערבבו בגרסתה של מורן במשטרה, כך שמסרה שהמתלוננת באה אליה לאחר אירוע האישום השני, או שאמרה לה שסיפרה לאחות הנאשם אודות האירוע מושא האישום הראשון. ואולם התרשמתי שמדובר **בטעות כנה, סבירה והגיונית** נוכח העובדה ששני האירועים בעלי מאפיינים דומים, שעה שבשניהם מדובר באלימות פיזית של הנאשם כלפי המתלוננת, בהם קיבלה מכה בגב, ואשר בסופם נזרקה מהבית כשהנאשם ננעל עם בנם בתוך הבית (עמ' 14 ש' 17-15, ש' 19, ש' 22-21, ש' 24).

בשל ריבוי המקרים בין המתלוננת לנאשם, וחלוף הזמן, לא מן הנמנע שהפרטים האמורים, המצויים בשולי האירועים,

התבלבלו בזיכרונה של מורן, וודאי שאין בכך כדי לכרסם במהימנותה.

22. זאת ועוד, העובדה לפיה מורן אינה זוכרת מתי בדיוק התקשרה אליה המתלוננת וסיפרה לה אודות האירוע דנן, בין אם כעבור מספר דקות או מספר שעות, אינה רלוונטית הואיל ואליבא דשתיהן היא הגיעה לדירה ובדקה את המתלוננת כעבור מספר שעות, **עוד באותו היום**, לאחר סיום יום העבודה (עמ' 8 ש' 7-8, ש' 16-19; עמ' 12 ש' 15; עמ' 31 ש' 22-21, ש' 24-25). כך גם באשר לשאלה אם פנתה אליה המתלוננת במסרון או בשיחת טלפון (עמ' 8 ש' 27-21, ש' 32; עמ' 9 ש' 1-3; עמ' 12 ש' 29; עמ' 13 ש' 4-5), או לחילופין - העיתוי בו מסרה עדות במשטרה - אם יום לאחר גביית תלונת המתלוננת, או יומיים לאחר מכן (עמ' 13 ש' 7, ש' 9).

23. העובדה שמורן מודה בבית המשפט שלא בחנה את החבלות בגבה של המתלוננת בעת שבדקה אותה לאחר האירוע גם היא אינה מכרסמת במהימנותה. לענין זה הסבירה מורן בעדותה שערכה לה בדיקה נוירולוגית שהתבררה כתקינה, באופן שייתר זאת, ואפילו בהנחה שחדלה בכך כרופאה, הרי שאין לכך ולא כלום עם **עצם מהימנותה** של המתלוננת (עמ' 9 ש' 25-23, ש' 28-27).

כך גם העובדה לפיה במשטרה לא הזכירה המתלוננת שנחבלה בגבה, אינה מעלה ואינה מורידה לענין מהימנותה, הואיל **ובנסיבות אלה אין מחלוקת שנפלה לאחר**; שהדברים מובאים בתכתובת בינה לבין הנאשם והמטפלת בקבוצת הוואטצאפ; בינה לבין הנאשם בתכתובת מסרונים נפרדת; והנאשם בעדותו-שלו מאשר זאת; וכפי שהעידה מורן **לנפילה המתוארת בה נחבט חלקו האחורי של הראש, קדמה בהכרח חבטה בגב**, כשעיקר המכה היה בראש ועל כן ציינה זאת המתלוננת במשטרה (עמ' 9 ש' 8-9, ש' 13-18).

24. למען הסר ספק יאמר כי אמנם אין מחלוקת שמורן והמתלוננת שוחחו אודות האירועים (עמ' 13 ש' 11-17), אולם יש לזכור כי טיב יחסיהן של חברות טובות המשתפות זו את זו, הוא הבסיס מלכתחילה לעדותה של מורן המעידה על דברים אותם שמעה המתלוננת בזמן אמת.

אדרבא, לו היו מבקשות השתיים לתאם גרסאות או "לתפור תיק" לנאשם, היו "מעבות" את האירועים לחומרא, ואולם לא כך הם פני הדברים. כך למשל, מורן מודה שלא נכחה בשום ויכוח או אירוע אלימות מילולי או פיזי בין הצדדים (עמ' 11 ש' 31), מודה שלא בדקה את המתלוננת לאחר אירוע האלימות הראשון (אישום שני) (עמ' 13 ש' 21; עמ' 14 ש' 12), **והנאשם עצמו מעיד שאינו מתייחס למורן כמי שעשתה יד אחת עם המתלוננת, אלא פשוט סיפרה במשטרה מה ששמעה ממנה** (עמ' 43 ש' 14-19, ש' 21-23).

25. יובהר כי גם אם התנהלותן של אולגה או מורן אינה תואמת את הרצוי ו"האידיאלי" בנסיבות שנוצרו, אין בכך כדי להעיד דבר וחצי דבר על מהימנותה של המתלוננת. דברים אלה נכונים מקל וחומר נוכח הדינמיקה המצטיירת מחלופת ההודעות ביניהן, מהן עולה שמחד המתלוננת יודעת שהישארותה עם הנאשם היא למורת רוחן של חברותיה, ומאידך החברות משתדלות "ללכת בין הטיפות" במצב רגיש ומורכב זה בו הן יודעות שהמתלוננת אוהבת את הנאשם ולא רוצה להיפרד ממנו.

על כך יעידו מקבץ תגובותיה של אולגה - "אני ממש לא יודעת איך להגיב לזה אבל זה ממש מפחיד אותי" (ת/2 עמ' 1); "אני מניחה שכל מה שאני אגיד את כבר יודעת לבד" (שם); "אוי ואבוי זה הרבה מעבר לקו אדום. אני ממש מזועזעת ומודאגת גם לך וגם לדור"; "אני אפילו לא יודעת איך להגיב לזה"; "אני ממש לא יודעת מה להגיד על המצב הזה" (ת/2 עמ' 2; עמ' 38 ש' 19-20).

ולראיה, המתלוננת כעסה על אולגה וכאמור הפסיקה לענות לה ברגע שהאחרונה רמזה לה שהיא יודעת מה היא חושבת על יחסיה עם הנאשם (ת/2 עמ' 1; עמ' 37 ש' 21-33; עמ' 38 ש' 1-2).

אולגה העידה שמסיבה זו המתלוננת אף מעטה וצמצמה בתיאוריה את האירועים, על מנת שלא תכעס עליה שהיא בוחרת להישאר עם הנאשם (עמ' 43 ש' 2-7), דברים המוצאים ביטוי מפורש בתכתובת בינה לבין המתלוננת בטרם שיתפה אותה אודות האירוע מושא האישום הראשון, שעה שהמתלוננת מקדימה וכותבת לאולגה: "את תכעסי עלי... שלא עזבתי בפברואר... ושלא התקשרתי למשטרה" (ת/2 עמ' 3).

גם משפנתה המתלוננת לבסוף למשטרה לא היתה בטוחה אולגה שמדובר ברעיון טוב נוכח החשש שמדובר בתקופת סגר, לצד החשש פן יבולע למתלוננת מצד הנאשם (עמ' 38 ש' 29-31; עמ' 39 ש' 8-9, ש' 11, ש' 13-14, ש' 19; עמ' 40 ש' 10-12; עמ' 41 ש' 5-7, ש' 24-25).

26. בנוסף, בעדותן מבססות מורן, אולגה ונעמה את המתיחות והקושי במערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת שעמדו ברקע לאירועים, ושהיוו טריגר להתנהלותו של הנאשם כלפיה, כמו גם הסבר כיצד זה נשארה המתלוננת עם הנאשם חרף התנהלותו האלימה.

כך, עדות התביעה העידו ששמעומפיה של המתלוננת שמכיוון שאין לה זכויות בדירת המגורים של הוריו של הנאשם, **נהג הנאשם לאיים עליה תדיר שישלך אותה מהבית** והדבר שימש כחוב מעל צווארה (עמ' 10 ש' 4-8, ש' 10, ש' 13). למעשה, דברים אלה עולים גם בגרסת הנאשם עצמו (ראה להלן).

השתכנעתי גם בטענת המתלוננת שעלתה במהלך עדותה, כשבכתה והעידה מעל דוכן העדים, שגם כיום הנאשם מקשה עליה באינטראקציה שלה עם בנם המשותף כשהוא נמצא אצלו במסגרת הסדרי הראייה (עמ' 20 ש' 20; עמ' 23 ש' 32-33; עמ' 24 ש' 1-6; עמ' 32 ש' 27-29), כשהנאשם לדידו **אינו מכחיש שהוא נוקט בהתנהלות נוקשה מולה**, זאת לטענתו לאחר ש"נכווה" מהתנהגותה והבין שעדיף לא "להתגמש" עמה (עמ' 47 ש' 1, ש' 3-5).

בענין זה העיד הנאשם עצמו שכיום הוא שומר מרחק מהמתלוננת, המתגוררת בקרית אונו, ואת האינטראקציות ביניהם מקפיד לתעד באמצעות וידאו או בנוכחות עדים כפי שעולה ממקבץ סרטונים אותם הגיש לבית המשפט, שתועדו כחודשיים לאחר שהמתלוננת עזבה את הדירה, בהם דרש והתעקש שהיא לא תעלה לדירה אלא תצלצל מהאינטרקום למטה כשהיא מגיעה לקחת את בנם, בשל חששו מתלונה נוספת (נ/8; עמ' 38 ש' 23-26; עמ' 39 ש' 22-33; עמ' 40 ש' 2-3, ש' 4-8, ש' 11, ש' 13-14; עמ' 46 ש' 17, ש' 24-26).

באשר לסיבה בעטיה ביכרה המתלוננת להמשיך לגור עם הנאשם, היא הסבירה שבעת הרלוונטית היה זה עיצומו של סגר קורונה, לא התאפשר לה לחפש מקום מגורים חלופי, קל וחומר כשהיא מטופלת בתינוק בן חודשים ספורים, ולצד העדר תמיכה משפחתית נוצר מצב מורכב בו היא תלויה באופן מוחלט בנאשם (עמ' 20 ש' 28-30; עמ' 26 ש' 4-9).

לענין זה מעידה גם מורן שהאירועים קרו על רקע מצב בריאותי מורכב של המתלוננת שחלתה בסרטן סמוך לאחר לידת בנם המשותף, עברה מסכת טיפולים כימותרפיים כשהיא מטופלת בתינוק שאך נולד, כל זאת כשהיא נעדרת תמיכה משפחתית (עמ' 6 ש' 14-21). כמו כן תיארה שהמתלוננת מצויה במצב אישי מורכב אף מול הנאשם, נוכח תלות כלכלית מסוימת בו לצד רצון להביא עמו ילדים נוספים לעולם, עניינים שמנעו ממנה לקום ולעזוב את מערכת היחסים האלימה עם הנאשם (עמ' 7 ש' 19-30).

27. כאן המקום להעיר שמצאתי טעם לפגם בנקודה אחת בעדותה של המתלוננת, לפיה משנשאלה אם תיעדה את האירוע מושא האישום הראשון **השיבה בשלילה**, למרות שבהמשך החקירה התגלה שאכן צילמה סרטון **עובר לאירוע**, שאמנם לא תיעד את אירוע האלימות עצמו, אך צולם בסמוך לפניו (נ' 3 ש' 19; עמ' 27 ש' 4-10, ש' 12). לטענת המתלוננת היא החלה לצלם מיד לאחר שהנאשם זרק את סוכריית השוקולד, והיא אף נשמעת בסרטון כמי שמטיחה בו שכמעט פגע בבנם הקטן באמצעותה, ועל כן היה עליה להביא לידיעת המשטרה את דבר קיומו של הסרטון כשנשאלה על כך במפורש (עמ' 28 ש' 6-9).

המתלוננת טענה בבית המשפט ש"לא זכרה" את הסרטון כשנחקרה במשטרה, למרות שמדובר בתלונה שהוגשה למחרת האירוע ולאחר שהיא נשאלת על ידי החוקר, במפורש, אם האירוע תועד, ואף היא פירטה כיצד הנאשם בדק אם צילמה את האירוע בטלפון שלה לאחר ששכבה על רצפת חדר המדרגות (נ' 3 ש' 18-19; עמ' 29 ש' 32; עמ' 30 ש' 1-3, ש' 5-12).

למעשה, סרטון זה התגלה על ידי הנאשם בשל העובדה שקבצי המחשב והטלפונים הניידים של בני הזוג נשמרים במרכז ממוחשב ("ענן") שיתופי של שניהם (עמ' 27 ש' 26, ש' 28, ש' 30, ש' 33; עמ' 28 ש' 1-4; עמ' 36 ש' 25-28, ש' 31-30).

זאת ועוד, יש לציין שלמרות שלטענת המתלוננת האירוע האלים התרחש לאחר שהנאשם זרק את הסוכרייה לעבר בנם, במהלך ויכוח במסגרתו הטיחה בו שלא תעזוב את הבית, הרי שהסרטון מגולל ויכוח ארוך ביניהם במהלכו לא ננקטה כל אלימות, זמן רב לאחר שנזרקה הסוכרייה כאמור, ולכן ניכר ש**טווח הזמנים** בין זריקת הסוכרייה והוויכוח ביניהם, לבין האירוע האלים **רחב יותר** מזה שתיארה במשטרה ובבית המשפט (עמ' 29 ש' 12-15, ש' 19-20, ש' 26-30; עמ' 30 ש' 22-23).

28. כאמור, לא ראיתי באלה כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת ואני נותן אמון מלא בעדותה ובעדויותיהן של עדות התביעה (חברותיה). המתלוננת מסרה גרסה קוהרנטית וסדורה בנוגע לאירועים מושא שלושת האישומים. בכל המקרים היא דיווחה לשתי חברותיה הטובות אודות האירועים מיד בסמוך לאחריהם, כשאין חולק שהמסרונים שנשלחו אותנטיים ולא נעשו בהם כל שינוי או עריכה (ת' 2; עמ' 34 ש' 18-20). לכך יש להוסיף כי במסגרת האירוע מושא האישום השני, השתכנעתי שהמתלוננת אף מיהרה לדירתה של נעמה, אחות הנאשם, ושיתפה אותה באירוע מיד בסמוך, ובאירוע מושא האישום הראשון כתבה המתלוננת את הדברים גם למטפלת הזוגית, כשהנאשם, מצידו, מודה שנעל את

המתלוננת מחוץ לבית, אך נמנע מלכתוב שהמתלוננת היא זו שתקפה אותו (ראה להלן).

גרסת הנאשם

29. הנאשם, כבן 43, עובד בתחום ההיי טק, העיד שהכיר את המתלוננת בינואר 2014, הם עברו לגור ביחד ולאחר כשנתיים התחתנו בטקס רפורמי ונולד להם בן (עמ' 32 ש' 16-17, ש' 23-26; עמ' 33 ש' 1-2). מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת היתה רגילה, עם עליות ומורדות, במהלכה חלתה המתלוננת במחלת הסרטן, והוא טיפל בה ובבנם, ולאחר שהבריאה - חזרה לעבודה באופן אינטנסיבי כך שנאלץ להשקיע כל זמנו בטיפול בבנם. כך התעוררו ויכוחים רבים ביניהם והם שהיוו את הרקע לגירושיהם (עמ' 33 ש' 4-5, ש' 7-11).

הנאשם העיד שבשלב מסוים ערכו הסכם פרידה אצל עורך דין, שאושר בבית המשפט לענייני משפחה וקיבל תוקף של פסק-דין מחייב, ולפיו עליה לעזוב את הדירה בתוך 60 ימים, אך למרות זאת הם המשיכו לנסות לשקם את הקשר הזוגי ביניהם וללכת לטיפול זוגי. בנסיבות אלה הוסכם שבמהלך הטיפול הזוגי תישאר המתלוננת להתגורר בבית חרף מה שהוסכם בהסכם (נ/1; עמ' 33 ש' 30-33; עמ' 34 ש' 1-7; עמ' 41 ש' 25, ש' 27, ש' 29, ש' 32-33; ת/4 ש' 11-17).

כעבור חודשיים, נוכח הנאשם לדעת שהטיפול הזוגי לא עוזר, אך בשלב זה פרצה מגפת הקורונה ולכן המשיכו לחיות תחת קורת גג אחת תוך הפרדה רכושית מלאה, כשהוצאות המחייבה אמורות היו להתחלק ביניהם באופן שווה. בשלב זה, הנאשם יצא מחשבון הבנק המשותף והותיר בו סך של 350 אלף ₪, בהתאם להסכם הפרידה ביניהם (עמ' 38 ש' 27-32; עמ' 40 ש' 22-23, ש' 25, ש' 28-32; עמ' 41 ש' 1).

30. הנאשם טען שחרף סכום הכסף שהותיר בחשבון כל רצונה של המתלוננת היה להישאר בדירה בכל מחיר ולנסות להחזירו אליה, ובכלל זה היא הגישה נגדו תלונה במשטרה בגינה קיבל צו הרחקה מהבית לארבעה ימים, פעלה בניגוד להסדרי הראייה עם בנם וסירבה לפנות את הדירה בהתאם להסכם. הנאשם מצדו הגיש נגדה תלונות במשטרה בגין כל האמור עד שלבסוף פינתה את הדירה (נ/7; עמ' 38 ש' 10-12, ש' 12; עמ' 39 ש' 5-6, ש' 8-11; עמ' 42 ש' 30-31; עמ' 43 ש' 1-2; ת/4 ש' 6, ש' 40-41, ש' 59). בנוסף, טען שהמתלוננת לא החזירה לו את הכסף שחייבת לו, למעט ביום הגשת התלונה, אז העבירה לו 3,500 ₪ (עמ' 42 ש' 24-25, ש' 28-29; ת/4 ש' 41, ש' 67-69).

31. באשר לאישום הראשון טען הנאשם שאכן היה מגע פיזי בינו לבין המתלוננת, אך הוא ניסה להגן על עצמו ועל בנו מהתנהגותה האלימה של המתלוננת (עמ' 41 ש' 10, ש' 12). הנאשם סיפר שבמהלכו של ויכוח על כך שבפועל רק הוא נשא בהוצאות המחייבה שלהם, כשעימת את המתלוננת עם חובה הכספי כלפיו, טענה לפתע שהיא מקזזת מחוב זה את שכר הטרחה שחייב לה עבור תיק בו ייצגה אותו חודש קודם לכן. באותו הרגע גמלה החלטה בליבו של הנאשם לסיים את הקשר ביניהם באופן סופי, הוא הודיע למטפלת הזוגית שאינו מעוניין להמשיך בטיפול, וביקש מהמתלוננת לעזוב את הדירה (ת/1; עמ' 34 ש' 8-21, ש' 24; עמ' 42 ש' 19-22).

הנאשם הודה שבמהלך הוויכוח זרק סוכרייה על מקל, כ"אפקט דרמטי", אך לטענתו זרק אותה למסדרון ולא לעבר בנם, ששיחק בסלון או בחדרו אותה שעה (עמ' 45 ש' 31, ש' 33; עמ' 46 ש' 7-8, ש' 14-15). הנאשם טען

שהמתלוננת צילמה אותו בטלפון במהלך הוויכוח. משעמד הנאשם על כך שעליה לעזוב את הדירה, החלה המתלוננת לאבד עשתונות, לצרוח שלא תעזוב את הדירה ולהשתגע, איימה שתתבע אותו ותתלונן נגדו במשטרה (נ/2; נ/8; עמ' 34 ש' 24-29; עמ' 43 ש' 9; ת/4 ש' 18-21).

הנאשם אישר שבסרטון הוא נצפה פותח את דלת הדירה ולאחר מכן סוגר אותה, שוב, כ"אפקט דרמטי" על מנת להבהיר לה שהיא אינה רצויה **בדירתו**, ובהמשך (כשאין תיעוד), המתלוננת תוך כדי נפנופי ידיים, צעקות ואובדן עשתונות תפסה אותו בידיה, ניסתה לדחוף אותו פנימה והוא ניסה להימנע מאלימות, כשבנם נוכח בבית, ומתוך הגנה עצמית - הלך קדימה תוך שגם הוא מחזיק את המתלוננת בשתי ידיו, בידיה מעל המרפק, על מנת להרחיק אותה מהדירה. לטענת הנאשם כשהיו מחוץ לדירה - "שיחרר את הידיים" שלה ממנו, וכשהרפה את ידיו ממנה, נפלה המתלוננת לאחור ונשכבה על הרצפה, והוא חזר לדירה על מנת להימנע מעימות עמה, כשהוא מותיר אותה בחדר המדרגות, על מנת שתירגע ולא תייצר אירוע אלים נוסף בבית בנוכחות בנם (נ/2; ת/4 ש' 22-28, ש' 44-46; עמ' 36 ש' 3-13; עמ' 41 ש' 3-8; עמ' 43 ש' 26-28, ש' 30, ש' 32-33; עמ' 44 ש' 22, ש' 26, ש' 28, ש' 31).

לטענת הנאשם מדובר ב"נפילה קלה" (אותה הדגים בבית המשפט) ולא נגרם למתלוננת שום נזק או כאב ארוכי טווח (עמ' 44 ש' 2, ש' 4-6, ש' 7-11, ש' 12-15, ש' 17-18, ש' 20; עמ' 45 ש' 18). עם זאת, **הנאשם הודה בעדותו שהמתלוננת סבלה מכאבים לאחר האירוע, ואף נטלה משככי כאבים חזקים (ת/4 ש' 30-31; עמ' 45 ש' 20, ש' 22-23, ש' 27, ש' 29).**

בנקודה זו יוער שהמתלוננת מכחישה מכל וכל ש"נפלה" כמתואר, הואיל והרגישה בכוח שהנאשם דוחף אותה למטה בעוצמה ובהתאם לכך גם עוצמת המכה שחטפה (נ/4 ש' 55-57).

32. **הנאשם הודה שכעבור כ-20 דקות, במהלכן המתלוננת שלחה הודעות למטפלת הזוגית בקבוצת הוואטסאפ המשותפת, הוא פתח את הדלת ויצא עם בנם לטיול כדי לאפשר לה "להירגע" ולהימנע מהמשך חיכוך (ת/4 ש' 13-14, ש' 46; עמ' 36 ש' 15-19, ש' 21; עמ' 46 ש' 28-29).**

הנאשם הפנה לחלופת המסרונים בינו לבין המתלוננת מיום המחרת שם הכחיש שהכה אותה באירוע האמור, או בכלל, וטען "את נפלת אתמול על הגב, הבאתי לך משכך כאבים לאחר שביקשת" (ת/3 עמ' 1) ושמדובר בהאשמות שווא. **ייאמר שהנאשם נמנע מלכתוב למתלוננת שהיא זו שתקפה אותו הלכה למעשה, כפי שנמנע מלעשות כן בקבוצת הוואטסאפ המשותפת עם המטפלת הזוגית.**

הנאשם טען שגירסת המתלוננת לפיה, כביכול, היתה חלשה מכדי לתפוס אותו בידיו בשל מחלתה (נ/4 ש' 35-36), היא עורבא פרח ונועדה לעורר כלפיה סימפתיה, הואיל והטיפולים במחלת הסרטן אותם עברה הסתיימו בספטמבר 2018, כשנה וחצי לפני האירוע (אישום שלישי), ומאז היתה בריאה ומסוגלת לפעילות פיזית מאומצת ובכלל זה, להרים את בנם הקטן ללא קושי (עמ' 38 ש' 19-21).

כשנשאל הנאשם מדוע לא כתב למטפלת הזוגית שהותקף על ידי המתלוננת, לאחר שזו טפלה עליו, לכאורה, אשמת

שווא בגין תקיפה, השיב שלא רצה "לכבס את הכביסה המלוכלכת" מול המטפלת הזוגית - תשובה תמוהה נוכח העובדה שטיפול זוגי מעצם מהותו נוגע בדיוק באותה "כביסה מלוכלכת" בין בני הזוג שברצונם לפתור ו"להלבין". התשובה תמוהה עוד יותר נוכח העובדה שממילא המתלוננת כבר הוציאה את "הכביסה המלוכלכת" לפני המטפלת הזוגית ומתבקש היה שהנאשם יעמיד דברים על מכונם (ת/1; עמ' 45 ש' 7-10, ש' 14-16).

33. בנסיבות אלה, בהן הנאשם מודה שהיה מאבק פיזי בינו לבין המתלוננת לאחר ויכוח קשה שחלקו הראשון מתועד בסרטון; מודה שהמתלוננת נפלה לאחר על גבה; ומודה שבעודה שרועה על הרצפה בחר להותירה בחדר המדרגות ולנעול אותה מחוץ לדירה, כשהיא בפיג'מה ויחפה - **אני מעדיף באופן מובהק את גרסת המתלוננת לקרות האירוע על פני גרסת הנאשם.**

הנאשם שטוען ש"הותקף" על ידי המתלוננת לא פנה מיד מיוזמתו למשטרה; לא סיפר אודות האירוע לאחותו שגרה באותו בנין על מנת שתבוא ותסייע לו אל מול המתלוננת; לא פנה למטפלת הזוגית; ולא פנה עם המתלוננת לקבלת טיפול רפואי, למרות שהודה שסבלה מכאבים עזים שהצריכו מתן משככי כאבים חזקים. התנהלות זו מעידה על כך שאין מדובר במאבק שנכפה עליו בשל "הגנה עצמית", כטענתו, אלא בהתנהלות אלימה כלפי המתלוננת.

34. **באשר לאישום השני** הודה הנאשם שהתגלע בינו לבין המתלוננת ויכוח על רקע הטיפול בבנם, לאחר שנבצר מהמטפלת להגיע באותו היום, ולבסוף נשאר הוא בבית עם בנם והמתלוננת הלכה לעבודה, אולם הוא מכחיש מכל וכל שבעט בה בצאתה מהבית (ת/4 ש' 52; עמ' 35 ש' 15-20). גם כאן טען הנאשם שהמתלוננת לא סיפרה על כך דבר לפסיכולוגית או לעורך דינה.

הגם שהנאשם העיד, בדומה למתלוננת ולנעמה, שהמתלוננת נהגה לשתף את נעמה במריבות ביניהם בהיותן חברות טובות, הרי שבדומה להתחמקותה של נעמה, כאמור, הוא "אינו זוכר" שנעמה סיפרה לו שהמתלוננת טענה בפניה **שבעט בגבה** (עמ' 35 ש' 23, ש' 25-29, ש' 32).

35. נוכח גרסה זו של הנאשם, כשמנגד עדותן של אולגה ומורן להן סיפרה המתלוננת על האירוע מיד לאחריו, כמו גם עדותה של נעמה שהתחמקה מלהעיד שהמתלוננת סיפרה גם לה על האירוע מיד לאחריו, אני מעדיף גם כאן את גרסת המתלוננת לקרות האירוע על פני גרסת הנאשם.

36. **באשר לאישום השלישי** הודה הנאשם בעדותו, כפי שהעידה המתלוננת, שבחודש מרץ, במהלך ויכוח בינו למתלוננת, אמרה לו המתלוננת שאם יפרדו בנם יהיה במשמורת בלעדית שלה בהיותה אמו, אמירה שהלחיצה אותו מאוד והוא פנה בעטיה לעורך-דין נוסף לענייני משפחה על מנת לברר את זכויותיו ההוריות והרכושיות (עמ' 33 ש' 11-15, ש' 15-17), אך הכחיש כי איים עליה.

37. במשטרה ובבית המשפט הכחיש הנאשם מכל וכל שאיים על המתלוננת בסכין. לטענתו מדובר בהתנהלות שאינה מאפיינת אותו כאדם מאופק ומחושב, קצין מצטיין בצה"ל בדרגת סא"ל, אשר מעולם לא הוגשה נגדו תלונה בגין

אלימות. עוד טען הנאשם שהתנהלות זו אינה מתיישבת עם רצונה של המתלוננת להמשיך ולהתגורר עמו באותו בית ולשקם את הקשר ביניהם (נ/6; ת/4 ש' 39-38, ש' 59-58; עמ' 35 ש' 1, ש' 9-3), כמו גם עם העובדה שהסכימה לחזקה משותפת על בנם, ולא סיפרה על כך לפסיכולוגית שטיפלה בה בעת הרלוונטית או לעורך דינה לענייני משפחה (עמ' 35 ש' 11-9; ת/4 ש' 54-52).

יחד עם זאת, במקומות אחרים בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם **בלשון רפה** את המיוחס לו. כך, לשאלה אם איים על המתלוננת במרץ 2019, השיב הנאשם "**אני לא זוכר**" (ת/4 ש' 63); וכן כשעומת עם כך שאיים ובעט בה, מסר -

"ש: אם אני אגיד לך שאתה משקר וכן איימת עליה וגם בעבר בעטת בה, מה תגובתך?"

ת: אני לא חושב שזה נכון זה עלילת שבא (הטעות במקור) (ת/4 ש' 61-60).

38. גם באשר לאישום זה אני נותן אמון מלא בגרסת המתלוננת ועדות התביעה, ומעדיף אותן על פני גרסת הנאשם. מדובר באיום ספציפי וחמור, עליו סיפרה המתלוננת במדויק למורן ולאולגה, מיד לאחר האירוע, ואף חזרה עליו במשטרה ובבית המשפט. לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשם מודה בנסיבות שאפפו איום זה, בהתאם לגרסת המתלוננת, דהיינו בתוכן הוויכוח שקדם לו, אודות המשמורת על בנם.

39. לא מצאתי ממש בטענת הנאשם לפיה המתלוננת וחברותיה מעלילות עליו עלילת שווא. **ראשית**, גרסאותיהן מקבלות חיזוק בראיות חיצוניות, בחלופת מסרונים לאורך זמן רב, כך שגרסתן של אולגה ומורן הוכחו לפניי הלכה למעשה; **שנית**, המתלוננת ואולגה הן עורכות דין במקצוען, כשאולגה אף בעלת תואר דוקטור למשפטים ועובדת במשרד המשפטים בלשכת היועץ המשפטי לממשלה, ומורן רופאה במקצועה, כך שלשלושתן משרות הטומנות בחובן חובות אמון והגינות מיוחדים. נראה שהשלוש לא היו מעזות לסכן משרות מכובדות אלה רק על מנת להכפיש את שמו של הנאשם לשווא (עמ' 23 ש' 7-3; עמ' 24 ש' 22-23). ולראיה - אולגה בעדותה מוסרת שבהיותה עורכת דין היא יודעת שמדובר בהתנהלות פלילית (עמ' 35 ש' 31); **שלישית**, לא רק שלא התרשמתי ממתלוננת המבקשת לנקום בנאשם, אלא שאדרבא - מעדותה של המתלוננת עלה במפורש **שהיא לא רצתה להיפרד מהנאשם** חרף התנהלותו האלימה, לא רצתה לערוך הסכם פרידה כלל, אלא עשתה זאת לפי דרישת הנאשם בלבד (עמ' 24 ש' 12, ש' 15, ש' 21-19, ש' 24-32; עמ' 25 ש' 3-1; עמ' 32 ש' 7-13), ואין מחלוקת שהיא אף הביעה רצון זה בפני נעמה, אחות הנאשם, גם כיום לאחר הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי (עמ' 32 ש' 15, ש' 23-19; עמ' 33 ש' 17-18; עמ' 32 ש' 12). גם אולגה העידה שהמתלוננת עשתה כל שלא ידה על מנת להימנע מהגשת תלונה נגדו מכיוון שאהבה אותו ורצתה להמשיך בקשר הזוגי ביניהם, ולכן גם נמנעה מלפעול נגדו במהלך שנה (עמ' 35 ש' 30-33; עמ' 36 ש' 1-2); **רביעית**, המתלוננת ואולגה מגוללות אירועי אלימות נוספים של הנאשם כלפי המתלוננת, במסגרתם זרק את חפציה בבית, לגביהם לא פירטו במשטרה משום שהתמקדו בשלושת אירועי האלימות החמורים ביותר (עמ' 27 ש' 17-19, ש' 21, ש' 23; עמ' 38 ש' 3-7; עמ' 37 ש' 1-6), באופן המעיד שלא ביקשו להשחיר את פני הנאשם. מעדות המתלוננת אף עלה שלמרות שהיתה בתוך מערכת יחסים אלימה עם הנאשם, ביכרה שלא להתלונן נגדו במשך תקופה ארוכה, על מנת שלא לפגוע בבנם (עמ' 32 ש' 6), כשגם הגשת התלונה, לבסוף, לאחר האירוע מושא האישום הראשון - נעשתה לאחר לחץ שהופעל עליה מצד מורן; **חמישית**, גם אולגה ומורן לא הותירו רושם של מי שמבקשות לנקום בנאשם, חרף קרבתן למתלוננת. כך, אולגה מודה שלא היתה עדה לאף אירוע אלימות ביניהם (עמ' 36 ש' 14), מעידה שעד

לתכתובת המסרונים האמורה לא שיתפה אותה המתלוננת באירועי אלימות אחרים (עמ' 36 ש' 17), ומעידה שהקשר בינה לבין הנאשם היה טוב, והוא אף עזר לה ולבן זוגה כשעברו דירה (עמ' 33 ש' 26-27), הגם שבהמשך יחסיהם התרחקו (עמ' 34 ש' 1-5, ש' 7-9). הנאשם, מצדו, מעיד שמאוד חיבב את מורן ובעלה, וכי מורן היא "בחורה מקסימה" וגם את אולגה חיבב, בהיותה חברה של המתלוננת, הגם שהקשר עמה היה פחות טוב מאשר הקשר עם מורן (עמ' 37 ש' 23-27, ש' 30-31).

40. גם את טענת ההגנה לפיה עדותן של המתלוננת וחברותיה נועדה "לבנות תיק משפטי" כנגד הנאשם במסגרת הליך הגירושין, כמו גם הטענה שתלונות אודות אלימות נועדו לשמש את המתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה או לגרור את הישארותה בדירה (נ/9; ת/4 ש' 65; עמ' 39 ש' 13-18; עמ' 41 ש' 14-15, ש' 19-22), אין בידי לקבל.

ראשית, אכן מחלופת המסרונים עולה המלצה של אולגה למתלוננת שתעדכן את עורך-דינה לענייני משפחה באירועים, תתעד את השתלשלות האירועים ב"זמן אמת" ותקליט את האירועים (עמ' 41 ש' 1-3, ש' 16-20, ש' 27-29, ש' 31; עמ' 42 ש' 1-2), ואולם דווקא המלצות אלה, **לאחר קרות האירועים**, מעידות שמדובר **בתיעוד של אירועים אותנטיים שהתרחשו; שנית**, הנאשם עצמו מודה שמצבו עד כה לא הורע במסגרת ההחלטות בבית המשפט ענייני משפחה, הן מבחינת משמורת על בנם והן מבחינת זכויות כספיות ורכושיות (עמ' 41 ש' 19-22); **שלישית**, מדובר במצב **מתמשך** בו המתלוננת **נמנעה** מכל פעולה משפטית נגד הנאשם, ואף ויתרה על טענות רכושיות באשר לדירה, באופן שאינו מתיישב עם טענות אלה של הנאשם. זאת ועוד, הנאשם עצמו מודה שהמתלוננת עזבה את הדירה לבסוף, כעבור 61 יום מיום שהודיעו למטפלת הזוגית על הפסקת הטיפול, ולכן למעשה לא חרגה ממה שהוסכם ביניהם - תחילה בהסכם ולאחר מכן מול המטפלת. בשולי הדברים יוער כי גישתו של הנאשם לפיה משהודיע לה שהוא מעוניין להיפרד ולהפסיק את הטיפול הזוגי היה עליה לפנות את הדירה תוך יומיים אינה סבירה, אינה עולה בקנה אחד עם חובת תום הלב בכריתת חוזה, ואף היא מעידה על נוקשותו המופלגת של הנאשם ועל חוסר אמפתיה וחמלה כלפי המתלוננת (עמ' 42 ש' 1-7, ש' 14-16).

מחדלים בהתנהלות המשטרה והתביעה

41. לא ניתן לסיים את הכרעת הדין מבלי להתייחס למחדל חקירתי מן המעלה הראשונה שהתגלה במהלך שמיעת הראיות.

מעדותה של החוקרת קארין נוני, אשר גבתה את הודעתה של מורן, עולה כי **דיסק און קי ובו הקלטות של שיחות בין מורן למתלוננת, אותו מסרה מורן למשטרה לאחר מסירת עדותה בבית המשפט, כשהתיק עודנו מתנהל, אבד ואיננו** (עמ' 29 ש' 14, ש' 16, ש' 18-21, ש' 29; עמ' 30 ש' 3).

השוטרת קארין העידה שהראיה התקבלה על ידה במרכז שירות לאזרח והועברה לרכז חקירות על מנת שתועבר ליחידת התביעות במשטרה, וזאת ללא כל גיבוי או העתק, והיא אינה יודעת לאן היא נעלמה בדרך (עמ' 29 ש' 23-25; עמ' 30 ש' 11-12, ש' 14-15).

ייאמר שהגם שמעדותה של קארין עולה שלא האזינה להקלטות השיחות בדיסק (עמ' 30 ש' 5, ש' 7), הואיל ומורן מתארת שבשיחותיה עם המתלוננת היא גוללה בפניה, בין היתר, אירועים של אלימות פיזית ומילולית כלפיה מצד

הנאשם, הרי שמדובר בראיה רלוונטית ומהותית מאוד בתיק.

42. עוד מצאתי להתייחס להתנהלות המאשימה בניהול התיק. כך, בחקירתו הנגדית של הנאשם, באשר לאישומים השני והשלישי, מיעט ב"כ המאשימה בשאלות, ולא עימת הנאשם עם כל הנקודות השנויות במחלוקת בגרסת המתלוננת (עמ' 47 ש' 32-33) - זאת, כאשר על פי הפסיקה הימנעות צד מלשאול ומלעמת בעל דין עם כל הנקודות השנויות במחלוקת, עשויה להיחשב כויתור על אותן טענות או חוסר יכולת להתמודד עם גרסת בעל הדין.

43. ואולם, חרף מחדלי המשטרה והתביעה, כמפורט לעיל, שוכנעתי שאשמתו של הנאשם בכל אחד מן האישומים, הוכחה לפניי מעבר לספק סביר, וכי אובדן הראיה לא פגמה במסד הראייתי האיתן שהונח כלפיו, לא פגעה בהגנתו של הנאשם ולא גרמה לו לעיוות דין, שהרי עדת התביעה מורן היא זו שהגיעה למשטרה ומסרה את הדיסק, לתמיכה ולחיזוק בעדותה, כך שקשה להניח שבדיסק חומרים הסותרים את עדותה או את עדותה של המתלוננת. כך או אחרת, כאמור, הונח לפניי מסד ראייתי איתן נגד הנאשם המוכיח אשמתו מעבר לספק סביר, כנדרש בהליך הפלילי.

44. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' טבת תשפ"ג, 27 דצמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו, עו"ד יחיאל גינסברג ממשרד עו"ד קוטלובסקי.